

සම්ප්‍රදය, නූතනත්වය සහ නූතන සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යය

ජයන්ත අමරසිංහ¹

නූතන සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍ය විෂයයෙහි සම්ප්‍රදය සහ නූතනත්වය යන සංකල්පද්වයය එකිනෙකට ප්‍රතිපක්ෂ ප්‍රවාදද්වයයක් ලෙස නූතන සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ ආරම්භයේ සිට ම තහවුරු වීම හේතු කොට ගෙන නූතන සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ ස්වරූප විකාශනයෙහි ලා එම ධ්‍රැවිකරණය කෙබඳු බලපෑමක් කර ඇත් ද යන වග මේ පත්‍රිකාවෙන් විමසා බැලෙයි.

1946 දී ජී. බී. සේනානායකගේ පුරෝගාමීත්වයෙන් ඇරඹුණු සිංහල නිදහස් පද්‍ය සාහිත්‍යයෙන් එතෙක් සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයට විෂය නො වුණු සංකීර්ණ නව්‍ය අනුභූති සමුදායක් කාව්‍යගත කිරීම ඇරඹිණ. ධනවාදයේ උපරිආරෝපණයත් සමග ම ලාංකික සමාජයේ සිදු වෙමින් පැවති විපර්යාසවල භෞතික ආධ්‍යාත්මික තතු මේ ඇතැම් නිර්මාණවලින් නිරූපණය විය.

සේනානායකගේ ප්‍රයත්නය ඇරඹී නොබෝ කලකින් ම නිදහස් පද්‍ය පිළිබඳ උද්‍යෝගය සීමිත බුද්ධි ස්තරයක පැතිර යනු දක්නට ලැබිණ. ඒ උද්‍යෝගය හා සමගාමී ව පද්‍යයේ ජාතිකවාදී ප්‍රවණතාවක් මතු වීම ද සිදු විය. මේ ජාතිකවාදී ප්‍රවණතාවේ පුරෝගාමියා මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ ය. 1950 දී පළ වූ වික්‍රමසිංහගේ **සාහිත්‍ය කලාව** නමැති කෘතියේ පාලි ථෙරි ගාථා දෙකක් නිදහස් පද්‍ය ආකෘතියෙන් සිංහලයට නගා තිබිණ. 1952 දී ඔහු **තේරි ගී** නමින් කෘතියක් පළ කළේ ය.

මෙයින් පෙනී යන්නේ නවසිය පනහ දශකය වන විට නූතන සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යය ජගත් උරුමය සහ ජාතික උරුමය යන දෙමඟට පිවිසී බවයි. මෙවැනි තත්වයක් සඳහා අවශ්‍ය මානසික වාතාවරණය ධනවාදයේ උපරිආරෝපණය හේතු කොට ගෙන ලාංකික සමාජයේ ඇති වී තිබුණු ද්විවිධ සමාජ සැකැස්මේ ගැබ් වී පැවැතිණ.

සේනානායකගේ පුරෝගාමීත්වයෙන් ඇරඹුණු නිදහස් පද්‍ය සාහිත්‍යය පෝෂණය කොට ප්‍රවලිත කිරීමෙහි ලා විපුල සම්ප්‍රදානයක් සිරි ගුණසිංහගෙන් සිදු විය. විශේෂයෙන් ම නූතන

¹ සිංහල අධ්‍යනාංශය, රුහුණ විශ්වවිද්‍යාලය, මාතර
ඊමේල්: jayantha@sinh.ruh.ac.lk

කාර්මික නාගරික ශිෂ්ටාචාරයේ අතිශය සංකීර්ණ ස්වභාවය නොයෙක් අංශවලින් නූතනවාදී ප්‍රවේශයකින් නිරූපණය කිරීමට සිරි ගුනසිංහ උත්සාහ දැරී ය.

සිරි ගුනසිංහගේ නූතනවාදී සාහිත්‍ය ප්‍රවේශයට ලැබුණු කඩිනම් ප්‍රතිචාරය වූයේ සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ ජාතික උරුමය පාද ගැනීම හෙවත් සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදයක් තනා ගැනීම වඩාත් ප්‍රබල ලෙස ඉස්මතු වීම ය.

‘තේරි ගි’ පරිවර්තනයෙන් වික්‍රමසිංහ ඇරඹූ ප්‍රයත්නයට මෙහි දී උර දුන් පුරෝගාමී කවියා ගුණදාස අමරසේකර ය. මේ ප්‍රයත්නයේ දී කෘෂික ජන ජීවිතයෙන් ශේෂ වූ විරාගත හැඟීම් සීමිත ප්‍රමාණයක් සාර්ථක ලෙස කාව්‍යගත කිරීමට අමරසේකරට හැකි විය. එහෙත් සමකාලීන ජීවිතය හා බැඳුණු සංකීර්ණ යථාවන් එමගින් කාව්‍යගත කිරීමට ඔහු හෝ ඒ මඟ අනුදන් අන් කවියකු හෝ සමත් වූ සෙයක් නොපෙනිණ. මෙහි දී අපගේ විමසුමට ලක්විය යුතු වැදගත් කරුණක් තිබේ. සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදයක් පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ බොහෝ දෙනාගේ සැලකිල්ලට ලක් වූයේ වී. එස්. එලියට් අපරදිග කාව්‍ය සාහිත්‍යය අරබයා දක්වා තිබූ අදහස් සමුදය යි. තත් ප්‍රවාදය ලාංකේය සාහිත්‍ය සම්ප්‍රදය සමඟ ගළපා ගැනීමට යාමේ දී මතු වූ ගැටලුව මේ දක්වා නිර්මාණකරුවාගේ මෙන් ම විචාරකයාගේ ද බැරැරුම් අවධානයට ලක් වූ බවක් නොපෙනෙයි.

නවසිය පහත දශකයෙන් ඇරඹුණු නූතන පද්‍ය සාහිත්‍යයේ පුනරුදය නවසිය හැට දශකයේ අවසානයත් සමග ම පරිහානිගත ව අවරෝහණය වන අයුරු දක්නට ලැබිණ. සිංහල භාෂාව අධ්‍යාපන මාධ්‍යය බවට පත් කිරීමත් සමග ද්විභාෂික උගතුන්ගේ යුගය නිම වෙමින් ඒකභාෂික පරපුරක ආගමනය සිදුවිය. එතැන් පටන් ස්වභාෂා මාධ්‍යය ඔස්සේ විශ්ව සංස්කෘතියෙන් දුරස් වූ පරපුරක සාහිත්‍ය කෘති බිහි වීම ඇරඹිණ. මේ පරපුර කවියේ සම්ප්‍රදය හෙවත් අතීත උරුමය ලෙස දුටුවේ කට වහර හා ජන වහරයි.

මෙකී න්‍යායික පදනම මත පිහිටුවා වර්තමාන සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යය විමර්ශනයට ලක් කිරීම මේ පත්‍රිකාවේ අරමුණ යි.

ප්‍රමුඛ පද: සිංහල සාහිත්‍යය, සිංහල පද්‍ය, නිදහස් පද්‍ය සාහිත්‍යය
Title: Tradition, modernity and Sinhala poetry
Keywords: Sinhala literature, Sinhala verse, free verse

RASSL 3rd Research Conference March 27th & 28th 2009